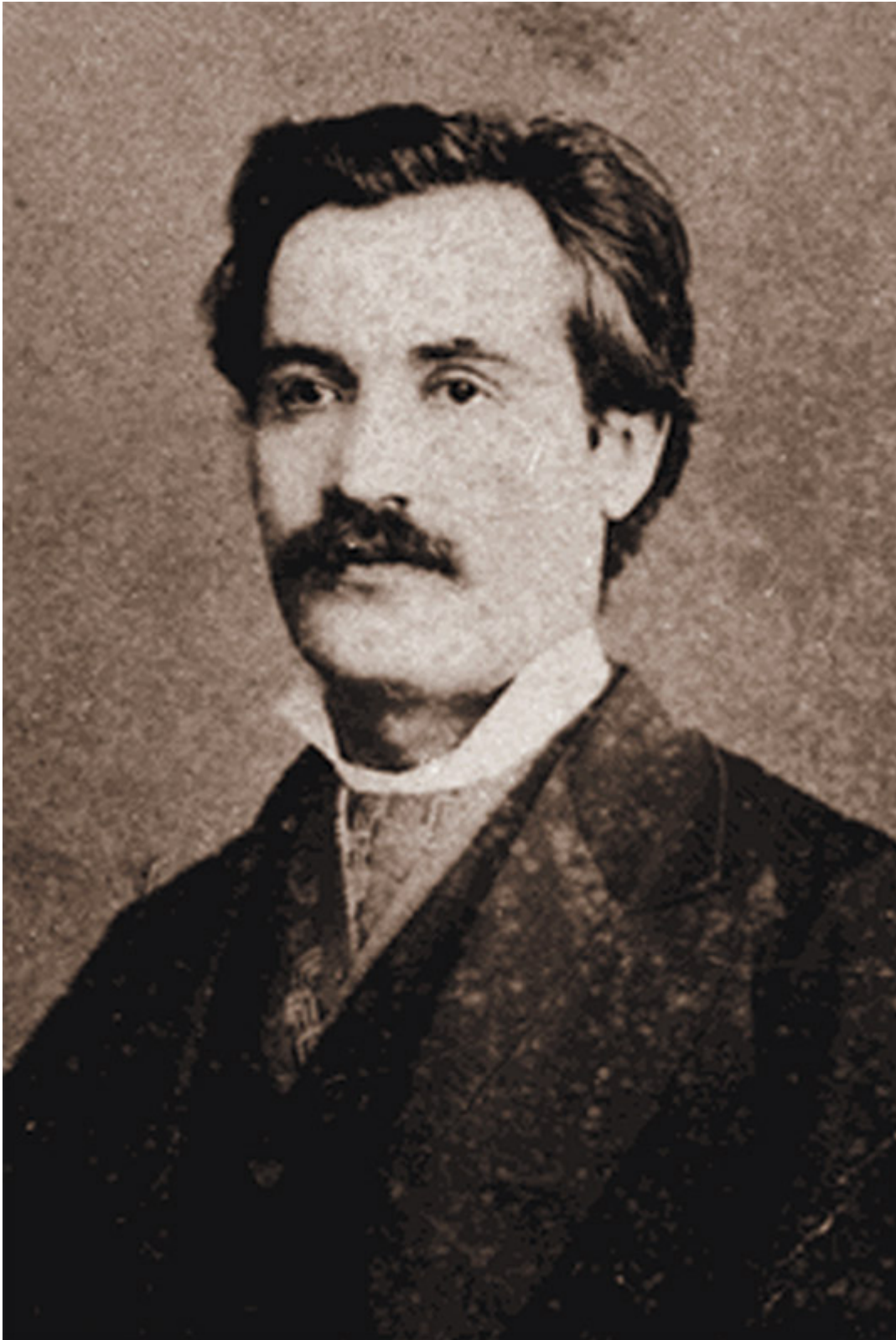

**[ZIARELE GUVERNULUI...”] – de
Mihai Eminescu [22 iulie
1879]**

Ziarele guvernului nu încetează nici acum de a atrage mereu atenția nației asupra articolelor sperioase din jurnalistica străină, asupra cuvintelor nefavorabile a cutărui sau cutărui diplomat și, deși ar fi fost de așteptat ca, în urma fuziunii, presa guvernamentală să înceteze a mai întrebuița acest nedemn mijloc de influențare, totuși sîntem în trista poziție de a constata că pentru ziarul fanariot din Strada Doamnei nu există mai mare plăcere decît de-a reproduce cu o cuvioasă și smerită mutră de vulpe toate inspirațiunile superficiale ale unei prese și rău informate și rău voitoare și în fine prețioasele schimbări de idei între diplomați și reprezentanții Alianței izraelite.

Silă ne este de a vorbi de infecta cestiune izraelită, de acest act de înaltă imoralitate prin care atîtea puteri s-au constituit în judecătoria unui atentat de înaltă trădare comis de evreii noștri în unire cu cei ai Alianței, dînd dreptate trădătorului în contra trădatului și creînd un precedent care, admis odată ca normă de judecată, nu poate fi decît fatal tuturor semnatarilor Tractatului. Căci dacă li se recunoaște unor state străine dreptul de-a se amesteca în afacerile unui al treilea fără ca el să fie ascultat, atunci deie-ni-se voie a presupune că, precum lumea aceasta e schimbăcioasă, s-ar putea ivi o zi în care un alt congres european, în care puterile să fie reprezentate în proporții schimbate, să-și ia libertatea a stabili asupra drepturilor Irlandei și a Indiilor înlăuntrul monarhiei engleze, asupra drepturilor Hanoverei, Posenului, Alsasului înlăuntrul imperiului germanic, asupra poziției arabilor din Algeria ș.a.m.d.

În sine vorbind, puterile n-au avut nici un drept de-a se ocupa de noi fără de noi, nici un drept de-a pune condiții pentru independența noastră; căci numai în epoca domniei fanariote a căzut în desuetudine, însă n-au încetat nicicînd deplina suveranitate internă și în parte cea externă a Principatelor.

Numeroasele tractate de comerț a Domnilor vechi, încheiate

după capitulațiunile lui Mircea cel Bătrîn și a lui Bogdan cel Chior, deplina libertate de a stabili dreptul de cetățenie și de așezare în țările lor, o libertate mănținută contra osmanilor chiar, adecă contra poporului suzeran, dovedesc că nici un amestec nu putea avea loc din partea străinătății. Abia în epoca fanarioților se-ncheie tractatul de comerț de la Passarovitz, care formează începutul acelor tractate de <nos>[nobis]sine nobis prin care se stabilește cînd dreptul de așezare a străinilor pe pămîntul nostru, cînd jurisdicțiunea consulară, cînd instituția sudiților, adecă a vagabonzilor privilegiați, și de atunci infuziunea cu elemente infecte ține neconținut și fără stavilă.

Daca epoca începută prin Tractatul de la Paris și încheiată cu războiul ruso-turcesc n-am fi pierdut-o pe povîrnișul unui stupid liberalism, unii căutînd să demagogizeze poporul din ce în ce, alții oprind acel proces de disoluțiune socială, dacă puterile cele mai bune ale gene rației trecute nu s-ar fi irosit în lupte sterpe pentru idei fără nici un cuprins real, dacă statul nostru n-ar fi fost un adevărat Bizanț, în care logomachia, discuția asupra subtilităților constituționale și de principii, să precumpănească orice întrecere pe terenul muncii oneste, intelectuale și fizice, atunci niciodată n-am fi ajuns în trista stare ca străinătatea să aibă a ne dicta ceva în privirea dreptului nostru intern. Cu un popor ca al nostru, atît de lesene de organizat și cu atîta bun-simț, știam a opune astăzi suma de puteri pierdute oricărei tentative de amestec din afară iar cestiunea de înaltă trădare s-ar fi mîntuit din capul locului prin pedepsirea aspră a acelei trădări, nu prin intrarea în apele ei.

S-a vorbit atîta în contra pedepsei cu moartea. După vechiul obicei al pămîntului pedeapsa cu moarte meritată pentru crime comune se putea răscumpăra cu gloabe, numai pentru crima de înaltă trădare nu. Dacă acei mizerabili agenți ai Alianței izraelite cari sînt în țară ar fi știut că pentru criminalele lor uneltiri cu Alianța, că pentru punerea în îndoială a

existenței țării în care trăiesc, îi așteaptă ștreangul de cînepă sau securea călăului, n-ar fi cutezat nicicînd a trăda țara și a bate acum la ușa Parlamentului nostru, pentru a-și cere răsplata acestei trădări.

Ce-ar fi zis Rusia, Prusia și Austria bunăoară dacă polonii lor, constituiți în Alianță universală ar fi cerut la Congres reconstituirea Poloniei; ce-ar fi zis Anglia dacă inzii ei ar fi cerut de la congresul european dispărerea dominațiunii engleze în Indii? Amîndouă popoarele sînt cu toate acestea istoricește cu mult mai însemnate decît evreii, în contra uneltirilor și perversității cărora așteptăm îndealtmintrelea o reacțiune în toată Europa. Aștemptăm moartea demagogiei și credem în ea. Pîna cînd un element care nu împărtășește ba din contră sub minează și urăște tradițiile și trecutul fiecărui din popoarele istorice ale Europei să aibă dreptul de-a le exploata un drept pe care nu-l răsplătesc prin nici o îndatorire pe care s-o simtă față cu societatea?

Lucrul acesta, această nesolidaritate a evreilor cu popoarele în mijlocul cărora trăiesc, a mers atît de departe încît aceiaș evrei cari erau furnizori ai armatei imperiale rusești erau pe de altă parte furnizori de arme ai turcilor, deși acele arme nu aveau altă destinație decît de a fi descărcate asupra rușilor, adică asupra compatrioților acelor furnizori evrei.

În treacăt mai pomenim că evreii din țară, în timpul intrării armatelor rusești la noi, au scos cuie din șinele drumurilor de fier pentru a periclita viața soldaților ruși din vagoane, aceasta știind bine că asemenea crime puteau să se descarce asupra țării în care ei trăiesc.

Iată dar patriotismul și umanitatea elementului pentru care Europa a găsit de demnitatea ei a interveni, iată elementul pentru care boierul grec din Strada Doamnei luptă cu atîta foc de un timp încoace.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1 noiembrie 1877 – 15 februarie 1880

TIMPUL

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1980

Vol X

Mihai-Eminescu.Ro